

[Christophersen.]

nes andet. Det er ting, som vi også mener bør revideres med henblik på ressourcebesparelser. Vi mener i øvrigt, at den indsats, som nu er gjort i forhold til amter og kommuner med sparevejledninger, også på nogle områder kunne smitte af på statens eget område.

Ud over de ændringsforslag, vi har stillet sammen med det konservative folkeparti, har vi selv stillet nogle supplerende forslag, og jeg skal om et enkelt af dem gøre to bemærkninger. Det drejer sig om vores forslag om, at man sparer 30 mill. kr. på Storebæltsbroens konto. Jeg vil for det første gerne understrege, at dette forslag ikke er udtryk for, at venstres gruppe nu forkaster tanken om en fast forbindelse over Store Bælt. Det gør vi ikke. Det forslag er vedtaget i folketinget, og vi vil naturligvis respektere, at afgørelsen faldt sådan ud – som bekendt er der også mange i venstres gruppe, som stemte uden forbehold for det forslag. Men vi har den opfattelse, at det kunne være rimeligt i den nuværende økonomiske situation at udsætte påbegyndelsen med et par år eller 3. Det hænger bl. a. sammen med, at det tidspunkt, hvor de meget store udgifter vil dukke op for Storebæltsbroens vedkommende, vil være i de første år af 1980'erne. Sådan som den statsfinansielle situation ser ud, vil det efter vores opfattelse ikke være muligt at få løst de problemer, som vi her står med, førend vi når frem til det tidspunkt. Det kunne være rimeligt, at den meget store belastning, som Storebæltsbroen derfor vil udgøre på udgiftskontoen, bliver udskudt med nogle år.

Derpå skal jeg vende mig til nogle af de ændringsforslag, som fremskridtspartiet har stillet. Det er jo en anden og særpræget verden, man træder ind i, når man studerer fremskridtspartiets ændringsforslag. Det er et Danmark, som man har meget svært ved at genkende, hvis man ligesom forsøger at tegne et billede af det for sig selv, og der er det mærkelige ved fremskridtspartiets ændringsforslag, at de vokser i beløbstal år for år. Nu er man oppe på at spare ca. halvdelen af statens udgifter, nemlig 39-40 mia kr. Det er på én måde selvfølgelig imponerende, på en anden måde kan det godt give anledning til bekymring, for hvornår vil man standse, og hvad er egentlig efterhånden kriteriet for, om man kan spare et beløb eller man ikke kan spare det? Efter hvad jeg kan se, så er de 39-40 mia kr. jo ikke

slutningen på historien, for en række af besparelserne kommenteres jo på den måde, at det er altså, hvad der kommer ud af det, når man indleder afviklingen. Når spareforslagene er oppe på det, jeg vil kalde det fulde omdrejningstal, så vil det måske være $\frac{2}{3}$ af statens udgifter, som er forsvundet. Og det er jo ikke visioner af den karakter, som hr. Svend Andersen (Rosk. a.) talte om, der hermed træder frem. Jeg mener, det i højere grad er nogle skrækbilleder, vi får, et billede af et samfund, hvor man lukker institutioner, læreanstalter, teatre, hvor man, som der står i ændringsforslagene, pakker museumssamlinger ned, stiller dem til side, afskediger personale. Det er en afvikling af et velfærdssystem på meget betydelige områder. Så hjælper det ikke så meget, at man hist og her er flot og stiller et beløb til rådighed for åndssvage eller for folkepensionister eller har en konto med 500 mill. kr., eller hvor meget det nu er, til sociale sikringsvagter. Hovedbilledet er naturligvis, at man afvikler en væsentlig del af velfærdssystemet.

Der ligger også i ændringsforslagene, synes jeg, en mærkelig form for brutalitet. Når jeg har læst anmærkningerne til ændringsforslagene, så har jeg en gang imellem fået det indtryk, at forslagsstillerne ligefrem har glædet sig over at kunne skrive, hvor alvorlig og ubehagelig Danmarks økonomiske situation er. Det er næsten, som om man fryder sig over at kunne skrive, at man afvikler fra den og den dato, man pakker den og den samling sammen, man lukker, man udmelder sig, man afskediger, og hvad man nu i øvrigt gør.

Der ligger i det en likvidation af boligselskaber, af en række foreninger osv. Der ligger også udmeldelse af internationale organisationer, og som eksempel kan jeg tage forslaget om, hvordan man skal arbejde for det nordiske samarbejde. Nu har Nordisk Råd snart 25 års jubilæum, og jeg kunne måske lige i den anledning læse op her, hvad fremskridtspartiet mener man skal gøre for at styrke det nordiske fællesskab. Man skriver i sine bemærkninger til et forslag om at nedsætte det nordiske ministerråds sekretariats bevillinger med 2 mill. kr. følgende:

»De nordiske fællesskaber er værdifulde. Som Nordisk Råd nu arbejder, druknes og ødelægges meget i papiroceaner. Fremskridtspartiet ønsker en udvikling til gavn for det nordiske samarbejde. Derfor foreslås, at Dan-